

Câu chuyện chưa được đặt tên

“Có đôi lần, ta lỡ đem lòng mến một người dù chỉ mới lần đầu gặp gỡ, rồi chia xa, nhưng, vẫn cảm thấy chút gì đó vẫn vương...”

Những ngày cuối tháng một, tôi cùng lũ bạn có dịp ghé thăm thành phố biển Đà Nẵng. Đà Nẵng chào đón chúng tôi bằng một trận rét thấu da thấu thịt. Nhiệt độ ngoài trời xuống còn có 11, 12 độ. Đã quen với thời tiết quanh năm nóng ẩm của Sài Gòn, nên tôi bị sock nhiệt nặng, người cứng đờ ra và run cầm cập, tay chân tê cứng. Chúng tôi nhanh chóng di chuyển vào khách sạn.

Sau khi sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy, đám bạn tôi rủ nhau ra ngoài, còn tôi thì chịu không nổi, cứ quẩn mình trong chăn giữ ấm. Giờ mà bước ra khỏi chăn là một cực hình. Thế rồi bọn nó kéo nhau đi hết. Một mình ở phòng, chăn ấm, nệm êm, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, có lẽ cũng do quá mệt mỏi sau chuyến hành trình kéo dài nên cơ thể tôi cần được nghỉ ngơi.

Tôi ngủ liền 2 tiếng, tỉnh dậy mà bọn nó vẫn chưa về. Lúc này đã cảm thấy khá hơn, tôi ngồi dậy, mở cửa ban công định bước ra ngoài xem thử, gió rất lớn, tạt mạnh vào làm tôi giật mình đóng nhanh lại. Đứng nhìn qua lớp kính cửa, phía xa xa kia là biển, người ta neo rất nhiều thuyền nhỏ ở gần bờ, phía đối diện với biển là những khu đất đang quy hoạch. Cái vẻ hoang sơ ở đây không tịch mịch, mà chứa đựng một sức sống lớn lao đang trỗi dậy. Tốc độ phát triển của Đà Nẵng làm cho cả nước phải kinh ngạc, trở thành một vùng đất đầy tiềm năng.

Một mình ở trong phòng lâu cũng khá chán. Cầm điện thoại trên tay, cứ bật hết Youtube rồi đến Facebook, Zalo... chẳng có gì hay ho. Tôi vào một App kết bạn, loay hoay một hồi. Hình như có ai đó nhắn tin.

- Hello, nice to meet you. I'm local guy!

- Trời, mình cũng người Việt thôi bạn ơi, nói tiếng việt đi (Chắc do profile mình ghi bằng tiếng Anh)

- Ủ, chào em, anh tên ***, ** tuổi, ở Đà Nẵng, còn em?

- Dạ, em tới đây du lịch, em mới tới hôm qua.
- Um, thế em đi được nhiều chưa?
- Trời lạnh lắm, em chẳng muốn đi đâu.
- Có gì đâu, đi du lịch mà ở riết trong phòng thì phí lắm.
- Hay anh làm hướng dẫn viên cho em đi. Hihi. Nói đùa đó.
- Ok thôi. Em ở đâu, anh qua rước!
- Em nói đùa mà.
- Không sao, cứ coi như dắt em đi rồi PR cho Đà Nẵng, để sau này em dắt thêm nhiều bạn đến đây du lịch.
- Em học du lịch nè, cũng đi ra đây vài lần rồi, biết kha khá.
- Anh chắc có nhiều cái hay mà em không biết được đâu, chỉ có dân thổ địa ở đây mới biết. Sợ anh bắt cóc hả?
- Em có gì đâu mà sợ, bắt rồi tốn cơm thêm thôi. Đi thì đi, em ở khách sạn ***, số điện thoại em nè *****, tới thì gọi.
- Em có nón bảo hiểm không?
- Dạ không!
- Ok, để anh mang. 5 phút nữa anh qua, xuống đi nha!

Tôi nghĩ thầm, chắc hẳn nói đùa thôi, chứ ai mà siêng dữ vậy. 15 phút sau, điện thoại reo. - Alo?

- Anh tới rồi. Xuống đi!

Tôi chạy ra ban công nhìn xuống. Hẳn ta tới thật. Mà lỡ rồi, nằm ở phòng cũng chẳng biết làm gì. Nghĩ vậy, tôi thay đồ rồi đi xuống.

Ấn tượng đầu tiên, hăn khá ổn, cao hơn tôi 1 cái đầu, tướng tá ok, mà trông mặt thì dễ thương lắm, có mang mắt kính nữa. Cũng vui vì được trai đẹp chở đi. Hăn đưa nón cho tôi, tôi đội lên nó rộng rinh, định khâu dây vào mà cứng quá, ghì mãi không tuột.

- Đưa đây anh làm cho.

Chưa kịp nói gì hăn đã chụp lấy cái nón từ tay tôi, kéo một cái nhẹ nhàng là dây đã khâu vào rồi. Hăn dựng xe, đứng dậy, cài nón cho tôi luôn... Tôi đứng hình, mới quen thôi mà có cần vậy không, chẳng biết là ga lạnh thật hay là giả dồ lấy lòng. Thôi kệ, leo lên xe đi cho nhanh, đứng ở đây một hồi cứng thành đá.

Dọc con đường ven biển Mỹ Khê hướng ra bán đảo Sơn Trà lúc này vắng thừa người, gió lạnh lùa vào làm tôi dù đã mặc áo lạnh vẫn chịu không nổi. Tôi khẽ cúi người nép vô hăn cho bớt lạnh - Em lạnh hả? - Hăn quay lại hỏi to - Dạ, lạnh quá, em đang run. - Ừ, kì này em ra trúng ngày lạnh, anh người ở đây còn chịu không nổi. Mà em cũng chuẩn bị kĩ ha, có áo lạnh rồi khăn len nữa! - Vậy mà vẫn chịu không nổi đó anh...

Hăn kéo ga mạnh, càng tui nép sát vô người. Bất ngờ, hăn cầm đưa tay về phía sau nắm chặt tay tôi, rồi nhét cả tay tôi vào túi áo hăn, còn lấy mấy ngón tay xoa xoa. - Em bớt lạnh chưa?

Tôi không trả lời, chỉ im lặng, đáp trả hăn bằng việc nhẹ đặt đầu lên lưng hăn.

Xe vẫn chạy, gió vẫn thổi, tôi vẫn run vì lạnh, và hăn vẫn nắm chặt tay của tôi. Rồi hăn dừng xe dưới chân núi Chùa Linh ứng. - Lúc trước, mỗi lần buồn, anh hay ra đây ngồi 1 mình!

- Một mình hả? Tui ngạc nhiên - ở đây vắng người, tối thui, anh không sợ sao?

- Không! Mà...em có người yêu chưa?

- Em hả, đang ế, haha.

- Tại sao vậy?

- Em cũng không biết nữa, chắc duyên chưa tới, còn anh?

Tôi vừa nói vừa run. Mặt hần lạnh ngắt. Lâu lâu lại cười nhạt. Ngay cả nụ cười cũng còn thấy lạnh. Gương mặt ấy, dường như đang nghĩ ngợi một chuyện gì đó, thoáng có chút buồn. Đột nhiên, hần cởi áo khoác, rồi kéo tôi sát lại. Hần ôm tôi, thật chặt. Giây phút ấy, người tôi cứng đờ ra, tim đập thình thịch nghe rõ từng nhịp. Dù trước đây tôi cũng trải qua vài mối tình. Nhưng những cảm xúc hiện tại mà hần mang lại, nó thật tuyệt, thật ấm áp và kì lạ. - Sao anh cởi áo, lạnh đó? - Như vậy ôm em sẽ ấm.

Tôi và hần cứ đứng như vậy. - Anh chưa yêu ai bao giờ! - Thôi đi, nghĩ em tin hả? - Anh nói thật! - Tại sao? Nhìn anh good vậy mà? - Nhà anh khó, anh là con một, trách nhiệm nặng lắm. Ba mẹ biết thì chết! - Vậy anh tính sao? - 2 năm nữa anh lấy vợ, không còn cách nào khác. Đôi khi mình không thể làm những điều mình muốn. Có lẽ anh sẽ tìm 1 người con gái thương, hiểu anh, và anh cũng thương người ta. Thương thôi, chứ tất nhiên nhiên không thể yêu. Khi ấy, anh sẽ làm đúng trách nhiệm của mình... Mà, thật sự anh rất thèm cái cảm giác được ở bên ai đó, chăm sóc cho ai đó, nhưng anh không dám tiến xa hơn, rồi cả 2 cùng khổ...

Nói đến đây, anh im lặng. Tôi cười nhạt, nhìn ra phía ánh đèn đường xa xa kia, đầu loáng thoáng vài suy nghĩ mông lung. Tim nhói. Rồi chốc, quay lại, tôi thấy anh đang nhìn mình, ánh mắt anh thật buồn. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau, rồi bất ngờ anh đặt lên môi tôi 1 nụ hôn, thật sâu. Tôi giật mình, nhưng rồi cũng đáp trả anh 1 nụ hôn thật ấm áp, ấm áp giữa cái lạnh của mùa đông. Chúng tôi cứ thế ôm nhau và hôn nhau thật say đắm.

Hần đọc đến đây, bạn sẽ nghĩ rằng chúng tôi quá dễ dãi, khi mới lần đầu gặp nhau đã có thể ôm, hôn như vậy... Bạn có quyền đấy... Những cuộc tình vấp ngã làm cho tôi chai sạn, nhiều khi đứng trước những lựa chọn hạnh phúc tôi lại sợ... sợ rồi lại vấp ngã. Tôi không còn quá trẻ để cứ vấp ngã rồi đứng lên, tôi phải sống cho nhiều điều khác nữa... Và rồi, tôi cố thuyết phục mình rằng vẫn còn lắm những niềm vui khác, quên chuyện yêu đương nhả nhút đi. Thế mà, nụ hôn anh đặt lên môi tôi – một nụ hôn chân thành và ngây ngô đến độ, tôi không còn phải sợ, phải lo, phải nghĩ, nó tự nhiên, vô tư giống như thể một điều hiển nhiên phải làm...

Trời bắt đầu lạnh hơn, anh đưa tôi về lại khách sạn. Trên đường về, chúng tôi

đều im lặng, chẳng ai nói với ai một lời nào, cảm giác thật khó diễn tả... Gần đến khách sạn, anh lại đưa tay xuống, nắm lấy tay tôi, hình như đang cố níu một điều gì đó sắp không còn nữa.

- Lạnh thế này có gấu để ôm chắc là thích lắm em ha

- Em hả, một mình quen rồi...

Tôi bước xuống xe, cởi nón trả lại cho anh. Gương mặt, ánh mắt anh vẫn nguyên nét buồn. - Tạm biệt em... - Anh nhìn tôi, cố nở một nụ cười.

- Dạ, chào anh, anh về cẩn thận...

Anh lao xe đi, mất hút thật nhanh, chỉ còn lại một con đường vắng thừa bóng người. Về phòng khách sạn, lòng tôi bao la những cảm giác khó tả. Tôi lấy điện thoại nhắn tin cho anh, nhưng anh không trả lời.

Một ngày, rồi hai ngày, tôi quay trở về Sài Gòn. Chắc là người ta quên rồi. Hoặc là do mình... À, mà người ta còn có trách nhiệm gia đình. Thôi thì, cứ xem như đây là một kỷ niệm...

Rồi một thời gian sau, tưởng đâu không còn gì nữa, thì tôi bất ngờ nhận được tin nhắn từ anh. - Nếu chúng mình có duyên, tất sẽ gặp lại... Số điện thoại kia anh không dùng nữa, khi nào vào Sài Gòn, anh sẽ liên lạc tìm em...

Đọc tin nhắn, chẳng hiểu vì sao mà nước mắt tôi cứ chảy. Lần gặp gỡ này, vui có, buồn có. Dù cảm nhận được rất rõ sự ấm áp chột ủa đến trong trái tim mình, nhưng tôi cũng không dám hi vọng gì nhiều, bởi nó nên và chỉ nên là những xúc cảm ngây ngô nhất dành cho nhau, để tôi có thể lưu giữ mãi những khoảnh khắc đẹp nhất về anh, về những kỉ niệm ấm áp, ngọt ngào mà chúng tôi đã có. Và tất nhiên, đây chỉ là những suy nghĩ của tôi, còn suy nghĩ anh như thế nào thì tôi không dám đoán. Bỗng dừng lại nhớ đến mấy câu thơ “Người đâu gặp gỡ làm chi, Trăm năm biết có duyên gì hay không? Ngõn ngang trăm mối bên lòng...” Cứ mong là hữu duyên, nhưng liệu khi tương ngộ, có còn giữ được những cảm xúc ngây ngô mà ấm áp như ngày xưa?

.....

Có đôi lần, ta trót đem lòng quý mến 1 người bạn ngay lần đầu gặp gỡ, rồi chia tay sau vài câu chuyện trò, nhưng vẫn cảm thấy chút gì đó vẫn vương, ngại ngùng dù chẳng biết gì nhiều về nhau Nói thiệt, cái cảm giác say nắng trong phút chốc ấy nó dễ thương lắm luôn, buồn nữa, vì chẳng biết bao giờ mới có thể gặp lại... Thôi thì chúc nhau 1 niềm vui, 1 kỉ niệm đẹp trong cuộc đời Ủ thì anh sẽ tìm em. Ủ thì, có duyên sẽ gặp lại...

Đà Nẵng, 25/01/2016” HN-PH

(Truyện từ một LGBT_er)